

UZASADNIENIE

wyroku z 16 listopada 2016 roku

W dniu 24 lipca 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko E. K. o zapłatę kwoty 155,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu, w tym zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2015 roku nabył od (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. wierzytelności wobec pozwanego z tytułu nieuregulowanych faktur za świadczenie usług przez poprzednika prawnego powoda na rzecz pozwanego. Powód podniósł, że domaga się od pozwanego zapłaty z tytułu niezrealizowanego przez pozwanego zobowiązania wynikającego z niezapłaconych faktur VAT, wystawionych zgodnie z umową łączącą pozwanego z dostawcą telekomunikacyjnym, powołując w pozwie szereg dowodów z dokumentów: umowy abonenckiej, faktur VAT - na okoliczność istnienia zobowiązania pozwanego, wysokości świadczenia oraz terminu spełnienia świadczenia, umowę cesji wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2015 roku, zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 6 maja 2015 roku, listę wierzytelności do umowy z dnia 15 kwietnia 2015 roku. (pozew - k. 3-5)

W dniu 19 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty k. 8)

Postanowieniem z dnia 22 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę tut. Sądowi. (postanowienie z dnia 22 września 2015 r. - k. 24)

Pozwana E. K. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady, wskazując, że dochodzona pozwem wierzytelność nie istnieje, a pozwana nie korzystała z usług przez cały miesiąc styczeń 2013 r. Pozwana wносиła reklamacje co do wysokości zadłużenia względem poprzednika prawnego powoda, reklamacja ta została uwzględniona, a zadłużenie skasowane. (sprzeciw k. 99-102)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 stycznia 2011 r. E. K. zawarł z Aster spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę nr (...), na mocy której (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. zobowiązała się do świadczenia na rzecz E. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Cyfrowa Republika E. K. z siedzibą w W. usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na czas nieokreślony (dowód: umowa abonencka k. 34, regulamin ogólny świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. k. 35-41).

(...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. za świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz nabywcy oznaczonego jako Cyfrowa Republika wystawiła następujące dokumenty sprzedaży:

1. Faktura VAT nr 302f061129_ (...) z dnia 7 lutego 2013 r. na kwotę 120,14 zł z terminem płatności do dnia 28 lutego 2013 r. (k. 51);
2. Faktura VAT nr 302f061129_ (...) z dnia 7 stycznia 2013 r. na kwotę 119,87 zł z terminem płatności do dnia 31 stycznia 2013 r. (k. 52);

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13 kwietnia 2015 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. sprzedała na rzecz (...) Sp. z o. o. S. K. A. z siedzibą w W. wierzytelności przysługujące (...) Sp. z o.o. w stosunku do dłużników wynikające z zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Stosownie do § 3 pkt. 3 strony umowy ustaliły warunek zawieszający nabycia wierzytelności, zgodnie z którym wierzytelności przechodzą na kupującego po

podpisaniu umowy i uiszczeniu przez kupującego całej ceny sprzedaży. (umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 13 kwietnia 2015 r. k. 53-64)

Pismem z dnia 13 maja 2015 r. (...) Sp. z o. o. S. K. A. z siedzibą w W. poinformowała E. K. o sprzedaży przez (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) Sp. z o. o. S. K. A. z siedzibą w W. wierzytelności przysługującej jej względem E. K. oraz wezwała ją do zapłaty kwoty 153,35 zł (zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 68-69).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów przedstawionych przez powoda. Sąd dał wiarę obiektywnym dowodom z dokumentów, ponieważ nie budzą one wątpliwości, a ich wiarygodność nie była kwestionowana w toku postępowania przez żadną ze stron. Stwierdzone dokumentami okoliczności Sąd mógłby zatem uznać za ustalone już na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c., jako fakty przyznane lub bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodził swe żądanie z umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. (następcą prawnym (...) Sp. z o. o.) z dnia 13 kwietnia 2015 r., obejmującej wierzytelność względem pozwanego, z tytułu umowy abonenckiej nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 5 stycznia 2011 r. zawartej pomiędzy pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda.

Podstawą prawną tak sformułowanego żądania jest art. 509 § 1 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania w myśl zaś § 2 powołanego uregulowania wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Już na wstępie podkreślenia wymaga, że powód w niniejszym postępowaniu nie udowodnił przejścia uprawnienia do wierzytelności, wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej między pozwanym a (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., a to na nim spoczywał ciężar wykazania tych faktów, zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu przewidzianą w art. 6 k.c. Wynika z niej ogólna zasada, że to na powodzie spoczywa obowiązek udowodnienia zasadności i wysokości roszczenia w stosunku do pozwanego. Dopiero, gdy wykaże, że roszczenie to zarówno, co do zasady, jak i wysokości powodowi przysługuje, ciężar udowodnienia, że roszczenie to jest nienależne, bądź jego wysokość jest inna, zostaje przesunięty na pozwanego. Zdaniem Sądu przytaczanie przez stronę dowodów na okoliczność poparcia swoich twierdzeń jest jej obowiązkiem. Obowiązek ten ma charakter procesowy, co oznacza, że nie może być on od strony wyegzekwowany, jednakże zaniechanie udowadniania swoich roszczeń może skutkować ujemnymi sankcjami nawet w postaci negatywnego dla danej strony wyniku procesu. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2012-01-18, I ACa 1320/11).

Powód nie wywiązał się z tak zakreślonego obowiązku. Powód powoływał się na nabycie wierzytelności wobec pozwanej na podstawie umowy cesji. Z treści dołączonej do wniosku umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13 kwietnia 2015 r. wynika, że nabycie cedowanych wierzytelności zależy od ziszczenia się warunku zawieszającego w postaci zapłaty ceny sprzedaży tych wierzytelności. Na okoliczność ziszczenia się tego warunku, a zatem skuteczności cesji, wierzyciel nie przedstawił żadnego dowodu, a zatem nie można uznać, że doszło do skutecznego przejścia wierzytelności względem pozwanej na powoda, a w konsekwencji powód nie wykazał legitymacji czynnej do występowania w niniejszym postępowaniu przeciwko pozwanej. Tymczasem legitymacja strony procesu jest podstawowym i kluczowym jej przymiotem, od istnienia którego zależy dopuszczalność badania roszczenia przedstawionego pod osąd w świetle przepisów prawa materialnego.

Już tylko ubocznie należy zauważyć, że z umowy z dnia 13 kwietnia 2015 r. również nie wynika skuteczność przelewu wierzytelności względem E. K. wynikającej z umowy pożyczki nr (...). Na podstawie załączonych przez powoda dokumentów można jedynie stwierdzić, że strony zawarły umowę sprzedaży, bądź przeniosły bliżej nieokreślone wierzytelności. Brak jest jednak jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, aby pośród przeniesionych wierzytelności znajdowała się również wierzytelność wobec pozwanej. Wierzytelności będące przedmiotem umowy przelewu z dnia 13 kwietnia 2015 roku miały być wymienione w Załączniku nr 1 do Umowy. Tymczasem powód nie przedstawił wskazanego wyżej załącznika. W ocenie Sądu wydruk tabeli znajdujący się na k. 66 nie stanowi dokumentu prywatnego, który zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie został on bowiem opatrzony podpisem osoby, która złożyła zawarte w nim oświadczenie. Samo poświadczenie za zgodność przez działającego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika nie kreuje dokumentu. Poświadczenie za zgodność wskazuje bowiem na istnienie oryginału, ale wówczas na poświadczonej kopii znajdowałyby się również kopie podpisu osoby, która złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Wydruk tabeli przedstawiony przez powoda nie ma takich cech. Nie można również obdarzyć go walorami wiarygodności i mocy dowodowej na podstawie art. 308 § 1 k.p.c., gdyż w systemie prawa polskiego jedynie wydruki bankowe mają moc dokumentu mimo braku podpisu i pieczęci. Stanowi to jednak wyjątek, który należy wyklądać ścieśniająco. Odmienna wykładnia art. 308 § 1 k.p.c. w odniesieniu do tego rodzaju wydruków niesie ze sobą niebezpieczeństwo zastąpienia dokumentu jako środka dowodowego wydrukami dowolnie kreowanymi przez strony procesu na jego potrzeby. Dlatego też z powyższych dokumentów nie można w sposób uzasadniony i jednoznaczny przyjąć, że pozwana jest dłużnikiem powoda.

Konsekwentnie, niewykazanie roszczenia głównego powoduje, że także żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ bez należności głównej naliczenie odsetek jest niezasadne. Konieczność przyjęcia takiego stanowiska wynika z istoty oraz funkcji odsetek i znajduje potwierdzenie w przepisach art. 359 § 1 k.c., a zwłaszcza w art. 481 § 1 k.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie I ACa 300/12, LEX nr 1238206).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Paweł Szymański

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.